

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.”

2022.szeptember.11.

ÖRÖMÜNNEP

Tartalom:

A DAL. 1.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntelek benneteket, ma 2022. szeptember 11. vasárnap, az Örömnép napja van. Különleges és különös témával készültem ezen a mai napon meglepni benneteket, hiszen én magam is rácsodálkoztam egy olyan világra, amit eddig nem ismertem. Biztos vagyok benne, hogy a világon senki, de senki nem ismeri. Nyilván nem úgy fogjuk a mai napot befejezni, hogy pontot teszünk az ügy végére, nem úgy fogjuk befejezni, hogy mi már lenyeltük a bölcsek kövét. Úgy fogunk innen elmenni, hogy egy valamilyen úton, egy újabb úton megint elindultunk. Valóban igaza van az angyalnak, amikor azt tanítja, csak az Újban gondolkodjatok, hogy mindig csak mindenben az Újat keressétek. Tehát mindenben. Ezzel a mindennel kapcsolatban egy kigyújtást hoztam az angyal tanításból, hogy ennek a segítségével tudjunk választ keresni arra a titokra, ami eddig rejtve volt előttünk és most, mint egy ajtó kinyílik előttünk. Egyedül csak rajtunk múlik meddig fogunk tudni eljutni ebben. Kérdezem van-e valakinek kérdeznivalója, mondanivalója? Nincs. Akkor megkérem a Pistit kezdje el a megemlékezést.

72.b. 379.o.

„A hét hang öröktől fogva van.
A *Mester* kezében a lant,
Fülében a hang.
A lant minden húrja egy hang.
A húr még laza. Figyeljete!
Ha feszül a húr, ha peng, ha remeg,
a tiszta hang szülője lehet.
Ha peng a lant,
nő, dagad a dal, a hang.
Még nem pattan a húr az *ÚR* kezén.
Még hamis a hang, még laza.
A szent dalt áhítja a világ.
Feszüljete hát!
Se innen, se túl!
S a gyújtópont kigyúl.
A *gyújtópont*,
mely sem innen, sem túl.”

János: Van-e valakinek a felkínált témával kapcsolatban gondolata, elmondani valója.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Márti: Azt tapasztaltam meg, hogy rendkívül gazdagít bennünket ez a tartalom, ez a dal és ez az ütem. Álmomban sem gondoltam volna, hogy ennyire sokrétű, sok oldalú és többféle tartalmat is hordoz a dal. Szinte egyik ámulatból a másikba estem amikor ezeket olvastam.

János: Köszönöm szépen. Testvérek! Amit fel tudok kínálni első megközelítésre az az, hogy mindannyiánk mindent, amit eddig a dalról tudott, amit gondolt, amit tapasztalt, felejtse el. Nem arról a dalról van szó, amit most énekeltünk, vagy fogunk énekelni. Indulásában úgy fogalmaztam meg magamnak és itt fogalmazódott meg bennem most a dal vonatkozásában, hogy: a dal egy olyan szimbólum jelen esetben, ami az Istenben kapja meg a valóságtartalmát. Tehát, amit mi dalként ismerünk itt ebben a világban, az anyagi vonatkozású. Lelket simogató, lelket kifejező, anyagi dologról beszélő, anyagi dolgot kifejező, amely most mindenféleképp egy gazdagabb tartalmat fog kapni azáltal, hogy mi most bele fogunk mélyedni. Hogyan találtam rá a dalra? Nem tudom. Egyszer csak elém állt és azt kérte, hogy nézzek utána. Nem is tűnt fel nekem eddig, hogy a dal szava, a dal kifejezése ilyen elképesztő bőségben és még nagyobb mélységben jelenik meg tanításként az Angyal szövegében. Új világot kínál, az Istennek egy olyan oldalát és én most csak az én látásmódomat tudom elmondani, - az Isten világának egy Új felismerését, - amilyenre a világon eddig még soha senki nem gondolt. Én sem természetesen. Ezzel fogunk most ismerkedni és indulásában lehet, hogy ennyi elég is lesz. Ha majd újra előjön, akkor majd folytatjuk. Mondjad Márti!

Márti: Eszembe jutott, amikor azt mondja az Angyal a Gittának, hogy: *Énekelgess nekem az erdőben.* 3b.G. 23.o.

János: Igen. Az éneket már nem kerestem ki, nem gyűjtöttem ehhez a tartalomhoz, mert a dal és az ének valahol szinkronban van ezzel a témával. Ugyanígy az ütemet sem kerestem ki, hiszen, ha a dalt megértjük, akkor mindent meg fogunk érteni. Mondjad Ildikó!

Ildikó: Arra jöttem rá, hogy ez is egy olyan hatalmas terület, ami megint csak, hogy úgy mondjam, az Új terpeszkedik benne, a szépségével, az újszerűségével ezen a területen.

János: Nagyon szépen köszönöm. Amit még talán elmondhatok, hogy figyelni kell a lélek és a dal kapcsolatára. Ez egy olyan terület amire mi még nem gondoltunk, amivel még nem foglalkoztunk. Egy példát szeretnék erre elmondani. A lélek és a dal kapcsolatára szeretnék utalni. Anno a Feri bácsinál a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

csütörtöki összejövele volt a belső közösségnek, és készültünk az első táborra. Én voltam ennek a kitalálója, lebonyolítója, szervezője, az anyagok összeállítója, mindenese. Megszületett bennem, ott a Feri bácsinál annak a gondolata, amit aztán mondtam is, milyen jó lenne, ha ennek a tábornak lenne egy himnusza. Testvérek! A következő csütörtökre Róth Pisti hozta a Hang himnuszt és nekem a hátamon lúdbőrözött a bőr a gyönyörűségtől. Annyira telitalálatnak éltem meg, annyira szinkronba volt az én lelkületemmel, hogy mit tudok elképzelni egy Hang tábor himnuszának, hogy maradék nélkül a teljességet éltem meg benne a dalban. Ezzel a lélek és a dal kapcsolatáról szerettem volna egy példát elmondani.

A kigyújtott anyag végén tettem fel kérdéseket is, amit úgy gondoltam, hogy alkalom adtán, menet közben fogunk megválaszolni. Kezdjük el a munkát. Detti!

DAL- II

„Örvendjetek,
mert sokat és nehezet kívánunk tőletek.
Hogy a dal, mit felfelé küldtök, tökéletes legyen!
Gondoljátok meg, hogy *NEKI* daloltok.” 16.b.G. 91.o.

János: A megszokott módszer alkalmazásával megyünk bele a szöveg értelmezésébe. *Sokat és nehezet kívánunk tőletek*. Mit?

Ildikó: Tökéletességet, a teljességet.

Márti: Azt a lelkületet várja el tőlük, hogy benne legyenek.

Kata: Máshol is mondja Gittának, hogy nagy a feladatod, sokat bíztak rád. Nehéz, ami előtt állsz, ami rád vár.

János: Mi az, ami ennél több, mint amit elmondtatok?

Kata: Az egységet kívánják tőlük.

János: Más szóval kifejezve, mert ennél több nincs. Tehát mit kívánnak tőlük az angyalok, ami sok és nehéz? Tudod- e Ildikó?

Nem.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Marika: Ez az egymással való kapcsolatnak is az eszköze.

Ivett: Önmaguk átadása.

János: Ezek mind-mind eszközök. A megváltást várják tőlük, önmaguk és a világ megváltását.

Ildikó: Igen - igen.

János: Mind ehhez, amit elmondtatok nagyon jól mondtátok, ezek olyan eszközök, megközelítések, részei ennek a dolognak, mely ebben teljesedik ki, az embernek a feladata. Tehát végső soron a megváltást kívánják tőlük.

Kata: Igen, az angyal tanításnak ez egy oszlopa, vagy helyesebben a gerince, hiszen erről a négy evangélium, és a Hang könyvek nem tanítanak.

János: Köszönöm szépen, valóban az egyik sem tanít. Mehetünk tovább:

„hogy a dal, mit felfelé küldtök, tökéletes legyen!”

János: Gondoltátok volna, hogy ők dalolnak valamivel felfelé? Miért a dalt fogalmazza meg, miért pont a dal?

Pisti: A dal az életük.

János: Új tartalomról van szó. Az angyal, akinek nincs szája, az hogyan dalol?

Marika: A lelkével.

János: Pont erről van szó. Az ember is képes a lelkével dalolni. Mivel dalol még?

Kata: A szívével.

Pisti: Az a tartalom, amiről az előbb beszéltünk, a megváltásról, hogy amit kérnek tőlük, ebből kell, hogy megszülessen a dal, az életük megváltásán keresztül.

János: A dal, amit küldtök, már most és itt tökéletes legyen. Minden ember, kivétel nélkül, az Istennel való kapcsolatában egyfajta dalt jelenít meg. Mondhattam volna zenét is.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: A szívén és az értelmén keresztül.

János: És még? Jót mondtál. A szellemén, lelkén, mindenén keresztül. Az egész lényén keresztül az élete egyfajta dalt jelenít meg. Képzeljétek el, úgy tűnik, hogy az ember a születésétől kezdve a haláláig egyfajta dalt küld az ég felé, aminek igen-igen, vannak hangjegyei.

Pisti: Összekapcsolnám a szolgálattal a dalt.

János: A szolgálat is a dalnak egy része. Azt látjuk talán, hogy minden zenemű egyfajta történetet mesél el, akkor is, ha nincs benne szöveg, akkor is, ha nem értjük, akkor is, ha az ütemből és néhány zeneszerszámból szól. Mindenképpen egy lelkület történetét mondja el.

Kata: Mondhatjuk, hogy egy állapotot.

János: Az állapot is benne van. Ha kiterjesztjük ezt a zenét, amelyben egy történetről van szó, az ember életének egy történetére, mely történetben van ilyen és olyan, akkor az egy zenemű. Van benne szomorú, van benne vidám, van benne közömbös, lelkesült, dübörgő, halk, csend, szünet, minden benne van, a hamis is benne van.

Ildikó: Tehát mindenki dalol.

János: Dalol a létével, nemcsak az életével. Ezzel azt állítom, hogy az Isten a teremtésben minden emberben egy dalt hozott létre.

Kata: És mindenben.

János: Olyan dalt, amely a születésétől kezdve a haláláig nem fejeződött be, mert folytatódik odaát, és folytatódik egy következő testet öltésben egészen addig, amíg az Isten dalába bele nem olvad.

Pisti: Ami lényegében velünk történik, hogy most hangoljuk magunkat égi segítséggel abban, hogy majd idővel tökéletes legyen a dalunk. Tökéletes legyen az életünk, hogy tökéletesen illeszkedjen bele az Isten szeretetébe. Annak idején a Hang tanított a különbözőségek dinamikus harmóniájáról. Azt mondta, hogy ennek a Szentlélek az alaphangja és minden léleknek hozzá kell igazodnia, a szeretet vonalán. Tehát, a szerető Atya lényegében azt kéri, most is

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

azt fogalmazzuk meg, amit János is említett, hogy az életünknek vannak különböző szakaszai. De nekünk most is feléje kell küldeni az életünk dalát olyan formában, hogy az tökéletes legyen, ne szóljon hamisan, ne legyen elrontva.

Kata: A valóságot tartalmazza.

János: Igen. Még egyszer elolvasom: *a dal mit felfelé küldtök, tökéletes legyen!* Amint mondtad, ne hamis, mert amit az ember a tetteivel, a szeretetével, az örömeivel, a mosolyával, bármivel az Istennel való kapcsolatában megjelenít vagy megél, az mind-mind egyfajta dal. Úgy tűnik, hogy az Isten a teremtésben dallal teremt. Az, hogy, hogyan teremt, az egy másik kérdés. A hogyan, az azt jelenti, hogy dallal. Tettem fel egy kérdést és most a kérdések vonatkozásában ide kínálkozik az, hogy miért dalol és táncol az ember?

Kata: A teremtettségében benne van.

János: Teremtettségében jelen van, mert a valóság, a dal, nélkülözhetetlen valósága az ember és a világmindenség létének.

Kata: Örök.

János: Igen, örök. Megállok egy kicsit. Mit szóltok hozzá, milyen gondolatok születtek bennetek? Mert gondoljátok meg, hogy *Neki* daloltok, akkor is, ha nem daloltok hangosan, nem daloltok hallhatóan, meg sem szólaltok és mégis daloltok.

Marika: Az utcán szembe jön velem egy csúnya, mogorva ember és én rámosolygok. Az is a dalnak a része?

János: Van-e olyan momentum az életedben, ami az általad küldött dalnak ne lenne része? Van-e olyan lélegzetvételeid, van-e olyan pillantásod?

Detti: A dal, Te magad vagy.

János: Kérdés továbbra is, hogy miért dalol az ember? Azért, mert Te magad vagy a dal. Van egy olyan megállapításom, hogy az ember szívverése az ütem és a léte a dal. A szívverése ütemével változik a dal is.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: Ezek szerint dalszerzők vagyunk.

János: Dalszerzők és dalolók vagyunk.

Pisti: Az előbb amikor Marika azt mondta, hogy rámosolyog egy emberre, az része a dalnak, ezzel önmagát fejezi ki.

Kata: Nem lehet különválasztani.

Pisti: Előtte nem volt az a pillanat, akkor létrehozta és megtörtént.

János: Mehetünk tovább? Igen. Te jössz Pisti!

„Daloljatok mindig!
A dalban mindenkor együtt lehettek.
Az egység, mi köztetek van, megbonthatatlan -
ha kezetek össze sem ér.
Dalotok felér egy pontig.
Ott lüktet egy ér.
Új vér, új tér, új anyag dobog.
Hangotok lassan átveszi, megérti, mit dobog.
Ti csak *ŐRÁ* vigyázzatok,
és *Ő* rátok vigyázni fog!” 55.b. 322.o.

János: Másképp szól a tanítvány dala, mint a hétköznapi ember dala?

Kata: Szükségszerű, hogy másképp szóljon.

János: Szébb az a dal, amit a tanítvány küld, mint a hétköznapi ember?

Marika: Össze sem lehet hasonlítani, mivel nincs kapcsolata az Istennel.

Ivett: A tanítvány és a nem tanítvány között éppen az a különbség, hogy a tanítványnak kevesebb a hamis hang a dalában.

János: Igazolja ezt az állítást a harmadik fejezet utolsó előtti sora. Marika olvasd fel!

„A választott dala a kapcsolat.”

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Nagyon egyszerű. A tanítvány dala a kapcsolat, ez azt jelenti, felfoghatatlanul szebb az a dal, tisztább az a dal, tökéletesebb az a dal, amit a tanítvány küld az Isten felé, mint amit a hétköznapi ember. Ez így érthető? Detti mit szólsz hozzá?

Detti: Szuper!

János: Azt mondja: *Daloljatok mindig!* Az lenne a kérdésem, hogyan daloljunk mindig? Erre találtam választ a **mindig** szó kigyűjtésében. Ez az, amit már odaadtam nektek, vegyüek elő és elkezdjük. A kérdés az, hogy hogyan dalolunk mindig? Ivett most te kezd el!

MINDIG

14.b.G. 75.o.

„De tedd meg **mindig** a feladatodat "Miért" nélkül!” 14.b.G. 75.o.

János: Hogyan dalolsz mindig úgy, hogy megteszed mindig a feladatodat? Így dalolsz. Következő!

14.b.G. 77.o.

„Mindent fordítsátok fel! **Mindig!** Önmagatokban!”

János: Hogyan dalolunk mindig úgy, hogy mindent felfordítunk magunkban? Mit jelent az, hogy mindent felfordítunk? Timi?

Timi: Úgy, hogy „befelé” fordítjuk, a szellembe.

Kata: Ahogy a Hang szerint tanultuk: *Alakítsátok át a gondolkodásotokat.*

János: Mindenben az ellenkezőt keressük, az újat keressük. Ami a régi volt, el kell felejteni. Minden, más értelmet fog kapni és ezt önmagunkban kell megtenni.

18.b.L. 110.o.

„A keringők keringenek körbe újra, s újra.
ti **mindig** egy ponton legyetek!”

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Milyen ponton? A középponton, az Istenben. Tehát mi így daloljunk, hogy az Istenben legyünk, mindig azon a ponton. Timi te következel!

22.b.G. 140.o.

„**Mindig** szebbet és szebbet álmodjatok, mert az mind valóság lesz!”

János: Hogyan daloljunk mindig? Úgy, hogy mindig szebbet és szebbet álmodjunk. Marika!

25.b.G. 156.o.

„NE VÉGY RÉSZT A SÖTÉTBŐL,
DE ADD A VILÁGOSAT MINDIG ÉS MINDENKOR!”

János: Hogyan daloljunk mindig? Úgy, hogy a világosságot adjuk mindig. Így dalolunk. Kata!

29.b.G. 189.o.

„Ez a Jogar, amit a kezetekbe adok:
összekötő lent és fent között.
Fogjátok, és **mindig** lássátok:”

János: Hogyan tanulunk mindig? Úgy, hogy ezt megtesszük. A jogar egy szimbólum, ami végül is maga az ember, aki összeköt eget és földet. Pisti!

33.b.G. 219.o.

„**Mindig** legyetek kedvesek!
Ez valóban rajtatok múlik.”

János: Hogyan dalolunk mindig? Úgy, hogy mindig kedvesek törekszünk maradni. Mindig. Detti!

33.b.G. 220.o.

„Most **mindig** veletek leszünk.
Ti is legyetek mindig velünk!”

János: Úgy dalolunk, hogy mindig Velük vagyunk. Ivett!

33.b.G. 220.o.

„A kérelem szükséges.
Ne légy rest újra és újra kérni! **Mindig!**”

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Mindig kérjünk, így dalolunk.

Pisti: A kérelem kell a feladathoz.

János: A kérelem nélkülözhetetlen. Márti!

39.b.G. 261.o.

„Tedd meg az utat **mindig** mely felfelé mutat!
Alá ne szállj és meg ne állj!”

János: Így dalolj, mindig! A. Kati!

46.b. 290.o.

„Alkotó légy! **Mindig** tégy!”

János: Ezek összefüggenek egyik a másikkal, ezek részterületek, mert a kérdés az ugye, hogy hogyan daloljunk mindig? Hát így. Timi te jössz!

54.b. 316.o.

„Reggeltől estéig **mindig** hívjatok!
AMIT HÍVTOK, AZ LESZ!”

János: Úgy dalolunk, hogy mindig hívjuk Őket. Marika!

58.b. 332.o.

„Az **Ő** szíve ver, mi adjuk tovább.
Ti is adjátok tovább, **mindig** tovább!”

János: Az Isten szívverését, ami az ütem.

Pisti: Ami a világosság is.” *Add a világosságot mindig és mindenkor.*”

János: Másik oldal következik, Kata te folytatd!

61.b. 339.o.

„Az Új Szeretet, az Új Szívdobbanás
más, teljesen más, mint ami volt.
ADÁS, mindig csak **ADÁS.**”

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Az *Új Szívdobbanás*, az új ütem, teljesen más, mint ami volt. Ez az új szívdobbanás, ami ütem, ez az adás zenéje, ez az adás dala. Pisti!

61.b. 341.o.

„Adjatok! **Mindig** csak adjatok!
Szabadon! Boldogan! **Mindig!**”

János: Mert ez a dal boldog, az adás dala boldog. Ildikó!

64.b. 351.o.

„Adjatok! **Mindig** csak adjatok!
Nyújtsátok ki a kezeteket!
Tegyetek! **Mindig** csak tegyetek!”

János: Tegyetek. Te jössz Detti!

76.b. 396.o.

„Hívjátok **mindig** az Új Tüzet,
a hideg tüzet, a FÉNYT!”

János: A Fényt hívjuk. Ivett!

86.b. 440.o.

„Égjetek!
De ne égessetek!
Csak gyújtsatok!
Mindig gyújtsátok a tüzet!
Ha ég az Ég, az elég.”

János: Nyilván értjük azt, hogy milyen tüzet. Azt a tüzet, ami a Fénynek a tüze, ami a világiakat elégeti, a tanítványokat "csak" melegíti. Márti!

86.b. 440.o.

„Figyeljete! Vigyázzatok!
Halljátok **mindig** a SZÓT,
az örökkévalót, a valót, az igazat!
KAPCSOLJÁTK BE A GONDOLATOKAT!”

János: Ezeket gyűjtöttem ki, hogy jól értsük meg, illetve választ kapjunk arra a kérdésre amely úgy hangozna amikor azt olvassuk a szövegünkben, hogy

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

daloljatok mindig. Hogyan? Az Angyal erre is választ ad. Hát így. Kérdés, gondolat?

Kata: A könyv végén találkozunk azzal, hogy:

54.b.316.o.

„meg ne szűnjetek hívni az Újat!
Még üres a sík, de megtöltetik.
Reggeltől estig **mindig** hívjatok!”

János: Ezek a megközelítések, ezek a felszólítások ide illenek, ide valók. Márti!

Márti: Számomra ezek nagyon kemény felszólítások, szinte megvalósíthatatlan ez a **mindig**. Nagyon komoly dolog.

Marika: Egyetértek a Mártival, mint oly sokszor.

Kata: Én nem.

Pisti: Én nem értek egyet, mert ha nem tudnánk megcsinálni, nem lenne feladat. Itt van, hogy *daloljatok mindig!* Előtte azt a négy sort már átbeszéltük, hogy hogyan lesz tökéletes a dal. A mindig által. Ezt meg kell tanulnunk. Nekem is.

Kata: A Hang arra szólított fel, arra kért bennünket, hogy alakítsuk át a gondolkodásunkat, hogy tovább tudjunk lépni. Leszögeztük, hogy nem ebben vagy abban, hanem mindig, mindenben és mindenkor. Az angyal is ugyanezt kéri.

Timi: Egyet értek a Mártival, hisz az angyal is azt mondja, hogy sokat és nehezet kívánunk tőletek.

Kata: De nem lehetetlen.

Ne higgyétek, hogy van lehetetlen! 31.b.H.Mesterével 207.o.

Timi: De nehéz és szerintem nagyon jó, ha ennek látjuk a súlyát, mert ez nem olyan, hogy akkor mostantól dalolok és buli van. Ez nem egyszerű.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ildikó: Azt is kihangsúlyozza, hogy Neki daloltok. Tehát az Istennek és ezért kell tökéletes legyen.

Pisti: Mitől kedves, aki kedves? Miért kedves?

Kata: Azért, mert új.

Ivett: Azért, mert az Isten él benne.

Pisti: Ivett közelebb van hozzá, ugyanis a boldog ember a kedves ember. Az én meglátásom szerint.

Márti: Ezt most csak törekvés szintjén tudjuk megvalósítani.

János: Az egyik kérdésem az, hogy van-e valami a jelen életünkben, amit nem a törekvés szintjén tudunk csak megvalósítani? Tehát ezzel azt állítom, hogy teljességében, tökéletességében nem érjük el ezeket a tartalmakat. Akkor mi értelme ennek? Ha feltételezhető, hogy az nem a teljességről, nem a beteljesítésről szól, hanem a törekvésről, akkor mi értelme van az életünknek az Istennel való ismerkedésünknek?

Kata: Az ember fejlődő lény és ha ebben elindul, ez az Isten oldaláról, úgymond már elég, bennünk pedig állapotszerűvé kell, hogy váljon.

Pisti: Nincs értelme a törekvésnek önmagában. Megint visszatérek ehhez az első részhez, hogy a négy fiatalnak mondja ezt az Angyal, hogy: *a dal mit felfelé küldtök, tökéletes legyen!* Nem akarom őket lebecsülni, sem magunkat felemelni, de mi egy picit előrébb tartunk az Isten megismerésében, felfedezésében és nem lehetetlen az, hogy ezt tökéletes legyen megvalósítani.

Ivett: Szerintem a tökéletességet odaát lehet megélni és csak akkor, ha az ember itt törekszik rá. Ez ugyanolyan, mint az általános iskola, hogy a tanuló ott sem az első osztály után megy át az egyetemre. Azt gondolom, hogy az embernek ennek a tanításnak a megértése, a szívében való befogadása előszobája annak, hogy egyáltalán odaát az angyalokkal szóba tudjon állni.

Timi: Nem is értem, hogy miért nehéz, hogy küszködni kell, mert különben nem lenne egy jó játék és az egész életünk unalmas lenne, ha mindent készen kapnánk.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: Lényegében a harmadik versszak első sora megadja a kérdésünkre a választ: *kapcsolat nélkül semmi sem él*. Majd lejjebb meg van fogalmazva, hogy: *a választott dala a kapcsolat: anyag-szellem... szellem-anyag*. Tehát van kapcsolatom az éggel, akkor elvileg nem lehet az probléma, hogy én kedves legyek. Arra kell figyeljek, ne hangoljam el magam.

János: Az Úr messzi vidékre megy. Hosszú időre és szétosztja a vagyonát. Az egyiknek ad tíz talentumot, a másiknak ötöt, a harmadiknak kettőt, a negyediknek egyet. Eltelik az idő és az Úr visszajön. Számon kéri tőlük azt, hogy ki mit csinált az Ő talentumaival, az Ő vagyonával. Azt mondja a tíz-talentumos; Uram kamatoztattam a rám bízott talentumot, ugyanannyit szereztem, mint amennyit rám bízta. Erre azt mondja az Úr; örülök neki, adok neked még tíz talentumot és menj be Urad örömébe. Ugyanez történik, nem ragozom a dolgot, az öt-talentumossal és a két-talentumossal is. Az egy-talentumos azt mondja, hogy én félek Uram, te nagyon goromba és kemény ember vagy, ezért elástam és nem kamatoztattam, amit rám bízta. (Mt.25,14 - 25-ig.) Mi a talentum?

Ivett: A szeretet.

János: Mi vagyont ad az Isten az embernek?

Kata: A tanítását.

János: Ez Jézus, az Ige. A tanítás az olyan felmérhetetlen értékű, hogy nem lehet semmihez sem mérni. A két-talentumosnak is azt mondja, adok neked még kettőt és menj be Urad örömébe. Vajon a két-talentumos kevésbé boldogabb-e, mint a tíz-talentumos?

Nem.

János: Érthető-e, hogy miért mondtam el ezt az idézetet?

Marika: Nem.

János: Miért nem, mit nem értesz benne?

Marika: Azt, hogy hogy jött ez most ide?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: A Timi kérdésére és a Márta kérdésére, ami úgy hangzott, hogy ez megvalósíthatatlan.

Marika: Értem.

János: Mert csak törekvésében vagyunk itt. A tíz-talentumos, az öt-talentumos és a két-talentumos is nem törekvésében volt itt a földön?

Ildikó: De igen.

János: Mégis a feladatát megoldotta. Nem az a kérdés, hogy minek az árán, milyen nehézségek árán. Tessék mondani, mi méltó az emberhez, a nehézség vagy a könnyebbség? Aki könnyen éli meg magát ebben a világban, mert milliárdos, vagy tízmilliárdos, vagy hatszáz hajója van, vagy kétszáz ingatlanja van, az vajon boldogabb-e, mint a tanítvány? Vajon boldogabb-e, mert mi a boldogság?

Ivett: Az Istennel való élő kapcsolat.

János: Nincs a világon olyan ember, aki bármiben rendelkezik vagyonnal, és biztonságban élheti meg magát, felhőtlen és feltétlen biztonságban. Mondjad Ildikó!

Ildikó: Erre mondja az angyal, hogy aki súlytalan az úttalan.

János: A súly mit jelent? Az anyagi világ terhét, amit hordozni kell. Ha valaki azt éli meg ezzel kapcsolatban, hogy ezt képtelenség megcsinálni, annak csak azt tudom mondani, hogy mi nem azt tanuljuk, hogy maradjunk meg a régiben, nem azt, hogy mi által maradjunk meg a régiben, mivel kapaszkodjunk, hogy csak ne kelljen változnunk, ne kelljen változtatnunk. Mi azt tanuljuk, hogy mi az új, hogy mi az, amivel meg kell ismerkednünk. Nem az a kérdés, hogy mikor teljesül ez be, mert ha valaki abban gondolkodik, hogy ez az egy életem van erre, az nagyon nagyot téved, mert nincs olyan, hogy egy élet. Csak élet van, aminek, mint utazók egy szakaszát éljük és azután jön a következő szakasz, a következő szakasz és mindez azt szolgálja, hogy az ember mindezt be tudja teljesíteni.

Pisti: Lényegében, ami elhangzott az arról szól, hogy mindent fordítsatok fel mindig önmagatokban és ez is az a kategória.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Egy olyan gondolkodást kíván, egy olyan magatartást a gondolkodás által, amelyben nem a régi, a megszokott határozza meg az embert, hogy ezzel meg tudok-e birkózni, vagy nem. Vajon azzal, hogy ezzel a tanítással találkozál megbízott-e benned az Úr?

Igen.

János: Különben, nem áll elé ilyen szinten. Mire van az akadály?

Pisti: A bizalomra.

János: Bizony, az akadály a bizalom jelzője, a tanítvány számára.

Ivett: Az jutott eszembe erről a sok „mindig” - ről, hogy az ember mit gondol önmagáról. Az Angyal és az Isten mennyivel többre tartja az embernek a gondolkodását, a lelkületét, mint azt az ember önmagáról gondolná. Ezzel csak azt jelzi, hogy mennyi mindent meg tudnátok ti valósítani.

Timi: Bennem kezdettől fogva az van, hogy ez a felfordítani ezt úgy kell érteni, hogy úgy fordítsuk fel, hogy a fény tudjon behatolni. Nem az a lényeg, hogy minden fordítva van, ha nem, hogy a fény, a világosság hassa át.

János: Nem látom így, ahogyan ezt te gondolod.

Kata: Az Angyal akkor mondja ezt a tanítást, amikor Lili a tanítványainak fejenállást tanított. (77.o.) Tehát, mint szimbólum mondja, hogy lássanak mindent teljesen másképp.

János: Az új látásmóddal azt állítom, hogy semmi sem marad meg annak, ami volt. De ez nem úgy van, hogy ami van azt áthatja a fény és ami volt az marad meg, hanem minden megváltozik.

Timi: A fényben minden más.

János: Mivelhogy a valóságát, a valóságtartalmát látja meg az ember, nem pedig az illúzió tartalmát. Most mondjad Ildikó!

Ildikó: Tehát ahogy erről volt szó, hogy forgassatok fel mindent azért, mert az ember meg marad a régiben, de ha felforgatom, észreveszem mi a hiba és mi a régi....

János: Tehát, hogy még jobban értsétek a jóból rossz lesz és a rosszból jó lesz. Amit eddig rossznak láttál az jóvá válik, megváltozik. Most fejezd be Ildikó, ne haragudj, hogy közbe szóltam.

Ildikó: Akkor veszi észre az ember, ha tényleg mindent felforgat, mert a régi nagyon be tud rögzülni az emberbe.

Kata: Ezek között a tartalmak között van az is, hogy az ember, főleg a világi ember, másra mutogat, másban keresi a hibát, a másiktól várja, hogy változzon. A tanítványnál viszont alaphelyzet, alapszabály, hogy ő változzon.

Pisti: *Mindig szebbet és szebbet álmódjatok, mert az mind valóság lesz! Már meg is van a válasz, hogy hogyan induljunk el a felforgatásban.*

János: Igen. Mehetünk tovább a szövegben? Te jössz!

(Töredék) 354.o.

„Kapcsolat nélkül semmi sem él.
A választott nem fel és nem le mutat.
A választott él, s ez a kapcsolat.
Az anyag hívja a szellemet.
A szellem gyúrja az anyagot.
A választott dala a kapcsolat:
anyag-szellem szellem-anyag.”

János: A harmadik kérdésem az, hogy mi a dal?

Kata: A kapcsolat.

János: Ez így kevés, egész kerek mondatot szeretnék.

Kata: A dal, a tanítvány kapcsolata az Atyával.

János: Tehát a dal, a tanítvány kapcsolata az Istennel, az Atyával, Jézussal, bármelyik jó.

Márti: A választott kapcsolata.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: A tanítvány választott? Csak a tanítvány lehet választott. Mi a kapcsolat? Itt van a harmadik sorban leírva, olvassátok fel.

„A választott él, s ez a kapcsolat.”

Márti: Istenben él.

János: De hogyan, mi által él, ki által él?

Pisti: Jézus által.

János: Az élet által él, aki maga Jézus.

Pisti: Tehát akkor ez már feltételezi azt, hogy befogadta Jézust a szív.

János: Azért választott, mert a választott él, mert befogadta Jézust a szívébe, és ez a kapcsolat. *A választott dala a kapcsolat.* Érzitek már, hogy mennyivel több a dal kifejezése, mennyivel több tartalmat hordoz, más tartalmat, új tartalmat hordoz, mint amit eddig erről egyáltalán feltételezhettünk volna.

Pisti: Hogyne! Most, hogy visszatekintek néhány napra ezelőtt, már látom, hogy elvoltam hangolva.

János: Mondjad Ildikó!

Ildikó: Szeretném azt felvetni, hogy a kapcsolat előtt még van egy olyan helyzet amikor a dalban, pont a dal miatt, *együtt lehettek*. Ez megbonthatatlan egység és ezután jön a kapcsolat.

János: Az a helyzet, hogy milyen dalról beszél akkor amikor azt mondja, hogy:

„Az egység mi köztetek van, megbonthatatlan -
Dalotok felér egy pontig,”

János: Ez mit akar megfogalmazni? Ez a kapcsolat előtt van, vagy utána van, vagy ellene van? Tehát hogy van ez, hova kerül a kapcsolat vonatkozásában a dal?

Ildikó: A dal által jön a kapcsolat. Nem?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: A dal által jön a kapcsolat?

Ildikó: Ezek szerint, úgy néz ki.

Kata: Én arra gondolok amikor arról tanít, hogy az egyéniség az a hegycsúcs ahová a menny leszáll és az új létállapot, ami létrejön, mindkettőt hordozza. Már nem külön vannak, a kettőből egy lett.

Ildikó: Én csak abból indultam ki, hogy *a dalban mindenkor együtt lehettek*. Tehát ebből jön az egység és utána jön a kapcsolat. Nem jó? Én így gondolom.

János: Mondjad Márti, te hogy látod?

M: Először az embernek kell az Istennel kapcsolatban lenni, tanítvánnyá válni és akkor a testvéreimmel, a többi tanítvánnyal is egységbe leszek.

János: Ezzel az a problémám, hogy megint daraboltok és sorrendben gondolkodtok. A dal maga a kapcsolat. Nincs olyan, hogy a dal után jön a kapcsolat, vagy a kapcsolat jön a dal után. Itt van, hisz olvastuk: *a választott dala a kapcsolat*. Tehát a dal maga a kapcsolat. Ha a dal maga a kapcsolat, akkor a kapcsolat mit csinál? Egységet hoz létre. Nincs első meg második, hogy először az egység jön létre aztán a kapcsolat, aztán a dal. Ez együtt van, egy és ugyanarról van szó. Nem folyamat. Ez maga az egység.

Kata: Arra gondolok, hogy van egy helyzet, aminek folyamatában, ha megszületik, ha már abban egyek, utána jön egy másik feladat.

János: Nem. Azt mondja a négy fiatalnak és azt mondja nekünk is, *az egység mi köztetek van, megbonthatatlan*. Mikor jön létre az egység? Ha a daluk egy, mi által lesz a dalunk egy? Az Istennel való kapcsolat által. Mit mond a Hang, hogy mi jellemzi az Istenhez tartozók közösségét? Az, hogy mindannyian külön-külön be vagyunk kötve az Istenbe. Mikor lesz ez egység? Ha ugyanazt a dalt daloljuk, mert együtt akarjuk megismerni az Istent, mi közös nevezőre akarunk jutni bizonyos dolgokban ezen a téren. Ha közös nevezőre jutunk, akkor közös a gondolkodásunk, akkor közös a lelkiületünk, akkor közös a szellemünk, akkor egységben vagyunk, akkor egy a dalunk?

Egy.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ez a kapcsolat. Akkor azt is mondhatnám, a kapcsolatunk is egy, még akkor is, ha van közöttük különbség, mert te így, a másik meg úgy van kapcsolatba. De a kapcsolat, az kapcsolat.

Pisti: Különbözőségek dinamikus harmóniája.

János: Köszönöm. Így érthető Ildikó?

Ildikó: Igen-igen. Hogyne.

Pisti: Ez a szöveg picit hibás, ahogyan itt egymás után van rakva, és ha az ember ebből indul ki, akkor létrejön a darabolás.

János: Jó. Akkor mehetünk tovább? Marika te jössz!

65.b. töredék.360.o.
„Első: a feladat.
Második: a kapcsolat.
Harmadik: az AD.
Titok
Imádat *egy* van: AD.
Tett, csak *egy* lehet: AD.
Egyetlen név, mely hat: AD.
A dobbanás, a dal...
Fületek még nem hall.
Szátok még nem vall... de fog
Kezetek már nem fog.... de Ad.”

János: Nem egy egyszerű szöveg. Egyetlen mondatot emelnék ki:

„A dobbanás, a dal...
fületek még nem hall.”

János: Mit akar ez mondani?

Kata: Még nem tartanak itt.

János: Nem tartanak, még mi sem tartunk itt. Ismerkedünk valamivel, de messze nem tartunk ott, hogy valójában a füleinkkel... milyen füleinkkel?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: A benső füleinkkel.

János: Az új füleinkkel, a benső füleinkkel, a szellemi füleinkkel meghalljuk a dalt, a magunk dalát, meghalljuk a másik dalát. Mit gondoltok a másvilágon fogjuk-e hallani?

Kata: Igen, ott nincs semmi rejtve.

János: Ott nem kell énekelni ahhoz, hogy dalolj, ott nem kell hangszert a kezedbe fogni, hogy hangokat csalj ki. Nem kell. Ott minden dalol és mindennek fogod hallani a dalát. A következő kérdésre kellene válaszolni a feltett kérdéseim közül, hogy kommunikáció-e a dal?

Ildikó: Szerintem sokkal több attól.

János: A kérdés még mindig az, hogy kommunikáció-e a dal, nem pedig az, hogy több-e vagy nem?

Ildikó: Azt gondolom, hogy nem.

Kata: Azt gondolom attól függ, hogy törekvésében kihez szól.

Pisti: Igent mondok. Ha boldog vagyok és szép a dalom, akkor azt közlöm magamról, ha pedig boldogtalan vagyok és elhangolt, akkor pedig azt közlöm magamról.

Marika: Nagyon jó.

Detti: Egyetértek.

János: Testvérek! Az életünk el van zárva mások életétől?

Kata: Nincs. Hogyan lehetne elzárva, hogyan lehetne külön?

János: Az életünk dala el van zárva a másik ember életének dalától? Az életem élése egyfajta kommunikáció-e mindenki mással?

Igen.

János: Akkor, ha az életem egyfajta kommunikáció mindenki másnak az életével, akkor az életem, mint dal is kommunikáció a mások életével. Tehát én

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

azt mondom erre, hogy nem kimondottan kommunikáció, de kommunikáció is. Ugyanakkor kevesebb vagy több a dal a beszédnél, mint kommunikációnál?

Több.

János: Benne van minden érzésünk, minden gondolatunk, tehát maga az életünk több mint a beszédünk. Talán most lehetne feltenni az Ildikó kérdését, hogy mit jelez, ha valakinek nincs hallása a földi zenére, nincs ritmusérzéke a tánchoz? Mit jelez földi vonatkozásban? Nem szellemi vonatkozásban.

Ildikó: Hiánya van.

János: Azt is kérdezhettem volna előtte, hogy van-e kapcsolat az anyagi téren, tehát a földön hallható zene és az angyal által megfogalmazott dal között? Tehát a földi zene és az angyal által megfogalmazott dal között van-e kapcsolat?

Pisti: Szerintem nincs.

János: A dalról a zenéről beszélünk. Csak a tanítványnak van dala? Nem. Minden embernek van dala. Minden ember dalának van-e kapcsolata a földi zenével?

Pisti: Retró rádió.

Kata: Ha az ember teremtettségében benne van, akkor igen, minden embernek van kapcsolata.

Timi: Az a tanítvány, akinek bot füle van, az ne dallal próbálja az Istennel való kapcsolatát, szeretetét kifejezni, hanem inkább valami más területen.

Ivett: Nekem az jutott eszembe, hogy van egy olyan mondat, hogy: *Úgy fent mint lent*. Valószínűleg annak, amit mi itt, függetlenül attól, hogy ki milyen zenét szeret, vagy nem szeret, maga a zeneszó alatt, ennek a szellemisége ez valahol odaát meg kellett, hogy szülessen valamiről.

János: Behoztuk a gondolkodásunkba Hermész Triszmegisztoszt is. Most megint állítok valamit. Nincs olyan a világban, aminek természetesen pozitív Istenhez tartozó dolognak, tehát minden valóságos dolognak, megvan a szellemi megfelelője az anyagiságban is. A dal az egy idea. Ennek a megfelelője itt a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

földön az ének, amit az ember dalol a hangjával, hangszálaival, vagy a zeneszerszámaival. Ez mind-mind egyfajta megfelelője a szellemi dalnak.

Pisti: Nem mindegy, hogy az „angyalok dalolnak vagy ördögök kopognak.”

János: Mit gondoltok, a dal, amellyel az életünket fejezzük ki, az dallamban is megjelenik-e?

Kata: Hogyne!

János: A dal, a dallamtól lesz dal. Az ütem is jelen van. Ezért mondtam, hogy ez lehet hol vidám dallam, hol szomorú, hol enervált. Stb. Amilyen az ember, ahogy gondolkodik, ahogy él, ahogy lélegzik, ahogy a kapcsolatait ápolja. Ez mind-mind egyfajta dallam, ami odaát bizony-bizony hallható. Én sajnos abban a hiányban szenvedek, hogy nem szeretem a komolyzenét, tisztelve azokat, akik értik. Valószínűleg számomra ez azt jelenti, hogy azt értik, ami a története annak a zenének, ami nem az enyém. Tehát nyilván ők már értik, főleg a zeneművelők értik azt, hogy ők mit akarnak kifejezni ezzel, mit akarnak megértetni. Amikor valaki azt mondja egy élményben, de gyönyörű ez a zene, akkor az emberben bizonyos emóciókat kelt.

Pisti: Nekem sosem volt hallásom a földi zenére. Próbáltam hangszeren megtanulni, volt, amit el tudtam játszani, de valójában nem tudtam úgy megtanulni hangszeren, hogy az örömteli legyen másoknak is. Viszont tudok nyelveken énekelni olyan zenére, ami engem megindít. Ugyanez van a tánccal is, sohasem tudtam táncolni. Iskolás gyerek voltam, amikor kiállítottak a táncsoportból, hogy; fiam, te nem vagy idevaló! Nem ment. Amikor viszont megélem az örömet, ugrabugrálok örömben, úgy, mint Dávid az Úr ládája előtt.

Kata: Azt gondolom, hogy mindenképp ott van a mozgás, amiről nem lehet kijelenteni, hogy nincs. Akár verbálisan vagy nonverbálisan, de az ott van és mindenki, úgymond mindenki valamilyen formában árasztja magából.

János: Igen.

Marika: Ez a zene, hogy valaki ráérez vagy nem érez, alapvetően nevelés kérdése. Nálunk volt egy családtag, aki borzasztó zeneértő volt és ott lakott nálunk egy darabig. A szüleimet is rávette, igaz apámnak nagyon jó hallása volt, zongorázott. Én ebbe a zene közegben nőtem fel, ezért szerettem meg a zenét.

János: Elfelejtetted a Hangnak azt az állítását, amit mi elfogadtunk, hogy senkit nem lehet nevelni, még a gyereket sem. Csak önnevelés létezik.

Marika: Én már ötéves koromban neveltem magamat a zenére.

Kata: Ide is vonatkozik az, hogy csak belülről kifelé.

János: Vagy van hajlamod arra, amit magaddal hoztál, vagy nincs hajlamod. De hogy én is feleljek erre a kérdésre, olyat nem tudok, hogy abszolút ne lenne hallása az embernek a zenére, vagy abszolút ne lenne érzéke az ütemre. Valami van. Lehet, hogy más, hogy kevesebb, vagy bebeszélte magának, idegen tőle, szorong, baja van neki vele, bátortalan és millió dolog lehet még mögötte, hogy miért nem, de olyan, hogy ne találná meg őt valamilyen dal, hogy ne tudna mozogni valamilyen úton-módon, olyan nincs. Tánc és tánc között különbség van. Versenytáncos voltam egy ideig, imádtam mindig táncolni és a Mártit is úgy ismertem meg, hogy meg akart tanulni táncolni. Lényege a dolognak, hogy mindenki van valami, olyan nincs, hogy nem tud táncolni. Teljesen abszolút, ilyen ember nincsen. Tehát így módosul ez a kérdés ebben a vonatkozásban. Mondjad Márti!

Márti: Azt gondolom, ha valakinek nincs ritmusérzéke, vagy nem tud énekelni, az az Istennel való kapcsolatát nem befolyásolja.

János: Nem befolyásolja, mert nyilván ez olyan defektus nála, amivel majd megbirkózik, vagy nem, amivel megbarátkozik vagy nem, de nála nyilván nem lényegi kérdés. Ő ettől éli az életét békében és nyugodtan.

Ivett: Nem erkölcsi kérdés.

János: Nem erkölcsi kérdés. Köszönöm. Nézzük tovább. A. Kati, te következel!

72.b. 377.o.
„LEGYETEK TELJESEK!
Csak a tiszta hang méltó.
A *Mester* hangol titeket.
Vigyázzatok,
mert nem vagytok többé tehetetlenek!
A száj, a hang, az összhang -
törvények sora.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

A dal, új, szabad.
Hajnal hasad. Énekeljetek!”

János: Mondjad Márti.

Márti: Visszatérnék az előző részhez, mert annyira ki van hangsúlyozva az adás és mi nem foglalkoztunk vele.

János: Nekem az volt a feladatom, hogy a dallal kapcsolatos szövegeket emeljem ki, de úgy gondolom és a továbbiakban is úgy fogom gondolni, hogy jobban érthető az adott szöveg, hogyha valamilyen környezetben jelenik meg. Az *AD* kihangsúlyozását én környezetnek élem meg, egy olyan rávezető lelkületnek, amelyben kiteljesedik a dobbanás, a dal kijelentése. Mondjad Ivett!

Ivett: Csak megemlékezni róla, nem is azért, mert ez valamilyen szempontból mérce is lenne, de te mesélted nekem egyszer, hogy a Feri bácsinak opera bérletet akartak venni és futva menekült.

János: Azt mondta, büntetni akartok? Neki sem volt a szíve csücske. Ettől függetlenül a kapcsolat nem akármilyen szinten jelent meg. Tehát:

„LEGYETEK TELJESEK!”

János: Felszólítás.

„Csak a tiszta hang méltó.
A *Mester* hangol titeket.”

János: Mire? A dalra hangol minket, amikor megteremt bennünket. Ebben a gondolatkörben mit teremt?

Pisti: Kottát.

János: Bizony-bizony, egy soha véget nem érő hangjegyekkel teli kották, amiből te határozod meg a dallamot. Nagyon érdekes a számomra és összefüggést találok a hét hang - hét húrú a zeneszerszám - és a hét sík között.

Márti: Az ember száma a hetes.

János: Igen. A *Mester* hangol bennünket a dalra; *hogy a dal, mit felfelé küldtök, tökéletes legyen*, azért hangol bennünket.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

„Vigyázzatok,
mert nem vagytok többé tehetetlenek!”

ha már ismeritek ezt a tanítást.

„A száj, a hang, az összhang”

János: Ez lenne a dal.

„törvények sora.”

„A dal, új, szabad.

János: Istenhez tartozó.

„Hajnal hasad.

János: Hol? A szívben, a szellemünkben, a gondolkodásunkban, a tudatunkban, az értelmünkben.

Pisti: Most már tisztában vagyunk azzal, hogy csak *NEKI* dalolhatunk.

„Énekeljete!”

Kata: Saját felelősségünk.

Pisti: Mindenki felelős a saját hangjáért.

Marika: Hogy érted azt, hogy csak Neki dalolhatunk?

János: Nem csak neki dalolhatunk. Így nem jó ez a megfogalmazás, hogy csak neki dalolhatunk. Csak *NEKI* dalolunk, így a helyes. Dalolunk az életünkkel.

Kata: Van egy tanítás amikor azt mondja, hogy a tánc csúnya, amikor a lábbal táncol valaki. Nem biztos, hogy pontosan idézem. (23.b.L. 147.o.) Ez most arról jutott eszembe, hogy Marika kérdése anyagtesti létünkre vonatkozott.

János: Még azt is mondja, hogy a mozgás az jelen van, de a tánc több.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: Amit Kata idézett az így hangzik: „*aki pénzért táncol, annak csúnya lába van.*”

János: Erre is mondja, hogy a hang, létező, de a dal több. Márti olvasd tovább!

77.b.401.o.
„Ha hívtok,
szemetek *lát*ni fog mennyei Fényeket.
Új fülekben felcsendül a Dal,
mert fületek *hall*.”

János: Mi szükséges ahhoz, hogy a dalt meghalljuk? Új Füleket kellene. Ebben kell változni. Milyen fül ez az új fül?

Pisti: Benső fül.

János: Benső fül, szellemi fül.

Pisti: Úgy is mondhatom, *a halló szív*.

János: Köszönöm. Gyönyörű mondat, gyönyörű kijelentés. Az volt a kérdés, hogy az új fülnek mi a feltétele?

Ildikó: Nyilván szellemi fül.

János: Valóban a szellemi füleinkkel törekedjünk hallani. Amit a világ zaja elnyom? Bizony, hogy elnyomja a világ zaja, mindenféleképp el akarja nyomni. Ezért nehéz nekünk a küldetésünk, ezért is nehéz többek között, mert befelé kell figyelni. Ha már rendelkezünk új fülekkel, akkor abban fel fog csendülni ez a dal. Akár hiszitek, akár nem, a tanítvány számára úgy is felcsendül, amikor valamit nem jól csinál és lelkiismeret- furdalása lesz. Elszomorodik és egyfajta dallamot is megél ezzel a lelkében, tehát fel tudja fedezni az ő életének, problémájának, döntésének, változni kívánásának a dalát. Mehetünk tovább? Ivett!

42.b. 278-279.o.
„Mi angyalok vagyunk.
Igaz a szavunk.
Hisz csak *Átala* vagyunk.
A FÉNY az ivalunk.”

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Dicséret a dalunk.

János: Az angyalok a tanításukkal is dalolnak. Hogyan tudnánk ezt már ismert szóval jellemezni? Mi ez az állapot?

Kata: A mámor.

János: Ez lenne a mámor. Azt mondja, hogy: *dicséret a dalunk*. Dalolhatnak-e mást az angyalok? Mi az angyalok dala?

Kata: Valóság.

Pisti: Azonosságuk az Istennel.

János: Mi az angyalok dala? Mondok egy mondatot: a létezésük öröme. Ebben minden benne van. Van-e különbség az ember és az angyal dala között?

Kata: Igen van, még a tanítványok dala között is van különbség.

János: Mi a dal az ember esetében? A létezésének a kifejezése. Van-e különbség az ember és az angyal dala között?

Pisti: Van.

Kata: Az emberé nem teljes, nem tökéletes.

János: Tudsz-e tökéletes, nem teljes dalt küldeni magadról az Isten felé? Tudsz-e hazudni az Istennek?

Kata: Magamnak hazudok nem az Istennek.

Pisti: Hogyne.

János: Azzal, hogy hamis a te dalod, ezzel valótlan küldesz-e?

Detti: Nem.

Pisti: Azzal is valóságot küldök.

János: Van-e különbség az ember és az angyal dala között?

Pisti: Nincs.

János: Eljutottunk idáig, hogy nincs, mert mindenki önmagát közli. Nem az a kérdés, hogy mit, nem az a kérdés, hogy hogyan, hanem maga a dal. Ha ez nem így lenne, lehetne egység majd az angyal és az ember között?

Nem.

János: Mi magunk angyalok vagyunk- e?

Igen.

János: Hát bizonyos értelemben hogyne. Magunkra is mondhatjuk azt, hogy *Általa* vagyunk?

Igen.

Marika: *Ő* teremtett.

János: Tehát a mi dalunk is egyfajta dicséret kell, hogy legyen, mert tanítványok vagyunk. Mit szóltok hozzá?

Márti: Rendben van.

Kata: A múltkor megfogalmaztuk az Isten oldaláról, hogy az Isten minden emberben az *Ő* végtelen lehetőségének a kibontakozását látja.

János: A következőt én olvasom fel.

51.b. 306.o.
„Daloljatok ti is!
Dalotok neve még titok.
Csak annyit mondhatok,
ti utánatok
az egész teremtés dalolni fog.”

János: Itt fejezem be a mai napra. Ez az öt sor milyen dalt fogalmaz meg? A megváltás dalát. Daloljatok ti is! Ez nekünk is szól-e?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Pisti: Igen.

János: *Dalotok neve még titok. Miért?*

Pisti: Mert még itt vagyunk a Földön.

János: Nem csak azért,

Kata: Még nem ért véget a megváltás.

János: Egyrészt, mert még nem fejeződött be, még nem látjuk át, még nem halljuk az új füleinkkel. Még nincsenek új füleink, de már alakul.

„Csak annyit mondhatok,
ti utánatok,
az egész teremtés dalolni fog.”

János: Mi utánunk is, mivel már megértettük a tanítást. Megfogalmazhatjuk a teremtést egyfajta dal létrehozásának, a dalok végtelen sorának a megteremtéséhez.

Kata: Hasonlóan, mint amikor a játékot megfogalmaztuk.

János: Dalolnak és táncolnak-e az állatok, a növények és az ásványok?

Kata: Igen, a maguk módján.

Pisti: Igen.

János: Bizony a maguk síkján, a maguk minőségében dalolnak, mert a létük maga egy dal. Mennyivel másképp jelenik meg az Isten jelen esetben, aki dalt teremt, nem szenvedésre, vergődésre, kínlódásra, sötétségre, erőszakra, hanem a lélek örömére, a mámorra teremt mindent és mindenkit. Eddig gondoltam átvenni és azt gondolom a lényegét megértettük. Az a kérdésem, hogy legközelebb folytassuk így együtt, vagy mindenki otthon átnézi, elolvassa és ha kérdések születnek következő összejövetelekre elhozza, és megbeszéljük. Folytassuk együtt a következő összejövetelelkeivel.

János: Akkor folytatni fogjuk. Mondjad Pisti!

Pisti: Elhoztam, kicsit átírtam a korábban fordított Pirkadat című írásból a következő sorokat:

„Hegycsúcsok emelkednek,
délcegek és énekelnek.
Hirdetik a legfentebbet.
Lábam alatt a csúcsok izzanak,
a barlangok is dalra fakadnak.
A visszhangzó hegyek táncra szólítanak.
Táncom meztelen járom,
önfeledt örömben, ritmusára lépve
a mindent átható szívverésre.
Ahogy szívem Felé emelem,
a Fény betölti lényem
és eláraszt, a mennyei válasz.”

János: Azt hiszem ez gyönyörű befejezése a mai napnak.

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin
Szerkesztette: Petróczi István

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin

Szerkesztette: Petróczi István